

v Buenos Aires. Dovolte mi citovat z dopisu, který jsem právě dostal a který popisuje, jak Joshua kamaráda pozval a jak poté věrně podnikl následné kroky:

„Každých pár minut [Joshua] vyběhl k brance, aby se podíval, jestli už jdou. Říkal, že určitě [přijdou].

Večer ubíhal a Joshuaův kamarád nepřicházel, ale Joshua se nevzdával. Věrně každých pár minut vyběhl k přední brance. Nastal čas začít vše uklízet, když vtom Joshua začal poskakovat a volat: „Už jsou tady! Už jsou tady!“ Podíval jsem se a spatřil jsem, jak ke kapli přichází celá rodina. Joshua je vyběhl pozdravit a svého kamaráda objal. Všichni šli dál a zdálo se, že se jim den otevřených dveří velmi líbil. Vzali si několik brožurek a strávili hodně času seznamováním se s několika novými přáteli. Bylo úžasné vidět víru tohoto malého chlapce a uvědomit si, že i děti v Primárnkách mohou být misionáři.“¹¹

Mám svědectví o tom, že když budeme pracovat společně na tom, abychom vyhledali vždy onoho jednoho, vyzvali ho a poté s důvěrou a vírou podnikli následné kroky, bude s námi Pán spokojen a stovky tisíc Božích dětí naleznou své místo a pokoj v Církvi Ježíše Krista Svätých posledních dnů. Kéž nám všem Pán žehná v úsilí urychlovat Jeho práci na spasení. O to se pokorně modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Nauka a smlouvy 115:4.
2. *Kažte evangelium mé – příručka k misionářské službě* (2005), 200.
3. *Kažte evangelium mé*, 1.
4. Skutkové 3:1–8; zvýraznění přidáno.
5. Thomas S. Monson, „Vítejte na konferenci“, listopad 2013, 4.
6. Matouš 9:37–38.
7. Nauka a smlouvy 1:20.
8. Nauka a smlouvy 88:81.
9. Nauka a smlouvy 62:3.
10. Nauka a smlouvy 84:61.
11. Osobní korespondence, 10. března 2014.

Jean A. Stevensová

První rádkyně v generálním předsednictvu Primárek

„Nebojž se; jsem s tebou“

Když si vypěstujeme větší víru a důvěru v Pána, můžeme čerpat z Jeho moci, aby nám žehнала a vysvobodovala nás.

Jen málo pocitů se vyrovná tomu, když se stanete rodičem. Není nic krásnějšího než obdržet drahocenné děťátko přímo z nebe. Jeden z mých bratrů toto prožil zvlášť dojemným způsobem. Jeho první syn se narodil předčasně a vážil jen 1 300 gramů. Hunter strávil první dva měsíce na jednotce neonatální intenzivní péče. Tyto měsíce byly pro celou rodinu citlivým obdobím, zatímco jsme doufali a prosili Pána o pomoc.

Malý Hunter byl závislý na druhých. Jen s obtížemi nabíral sílu nutnou k životu. Jeho milující otec často natahoval silnou ruku k ručičce svého syna, aby své zranitelné děťátko podpořil.

A tak tomu je u všech Božích dětí. Otec v nebi ke každému z nás vztahuje ruku se svou nekonečnou láskou. Má moc nad vším a přeje si nám pomáhat učit se, růst a vrátit se k Němu. Toto vystihuje cíl našeho Otce – „uskutečnit nesmrtnost a věčný život člověka“.¹

Když si vypěstujeme větší víru a důvěru v Pána, můžeme čerpat z Jeho moci, aby nám žehнала a vysvobodovala nás.

Toto krásné téma o Pánově moci vysvobodit své děti se prolíná všemi

stránkami Knihy Mormonovy. Nefi o něm mluví hned v první kapitole. Ve 20. verši čteme: „Vizte, já, Nefi, vám ukáži, že láskyplná milosrdenství Páně jsou nade všemi těmi, které on vyvolil pro jejich víru, aby je učinil mocnými až k moci vysvobození.“²

Před mnoha lety jsem pravdy vyjádřené v tomto verši pochopila velmi osobním způsobem. Poznala jsem, jak blízko Otec v nebi skutečně je a jak si přeje nám pomáhat.

Když jsem jednou večer, už za soumraku, jela s dětmi autem, všimla jsem si, že po kraji opuštěné silnice jde nějaký chlapec. Když jsme ho minuli, měla jsem silný pocit, že se mám vrátit a pomoci mu. Bála jsem se ale, že by ho vystrašilo, kdyby vedle něj večer zastavil neznámý člověk, a tak jsem jela dál. Znovu jsem pocítila silný dojem a na mysli mi vytanula slova: „Pomoz tomu chlapci!“

Vrátila jsem se a zeptala se ho: „Potřebuješ pomoc? Měla jsem pocit, že ti mám pomoci.“

Otočil se na nás a se slzami na tvářích řekl: „Opravdu? Modlil jsem se, aby mi někdo pomohl.“

Jeho modlitba o pomoc byla zodpovězena inspirací, která byla

seslána mně. Tato zkušenost s přijetím tak jasného vedení Ducha zanechala nesmazatelný otisk, který mám v srdci dodnes.

A je to jen několik měsíců, co jsem po 25 letech, skrze láskyplné milosrdenství, s tímto hochem poprvé opět navázala kontakt. Zjistila jsem, že onen zážitek není součástí jen mého života, ale i toho jeho. Deric Nance je nyní otcem vlastní rodiny. Ani on na tento zážitek nezapomněl. Pomohl nám vytvořit si základ víry v to, že Bůh slyší naše modlitby a odpovídá na ně. Oba jsme ho využili k tomu, abychom učili své děti, že Bůh nad námi bdí. Nejsme sami.

Toho večera zůstal Deric po vyučování na školní akci a ujel mu poslední autobus. Jako dospívající chlapec si věřil, že zvládne domů dojít pěšky, a tak vyrazil.

Hodinu a půl šel po opuštěné silnici. Byl ale stále pěkných pár kilometrů od domova, nikde žádné domy,

a on dostal strach. V zoufalství zašel za hromadu štěrku, poklekl a požádal Nebeského Otce o pomoc. Pár minut poté, co se Deric vrátil na silnici, jsem mu zastavila a poskytla mu pomoc, o niž se modlil.

Dnes, o mnoho let později, Deric vzpomíná: „Pán na mě, na hubeného a krátkozrakého chlapce, nezapomněl. A navzdory všemu ostatnímu, co se ve světě dělo, si byl vědom mé situace a měl mě natolik rád, že mi poslal pomoc. Od oné modlitby na kraji opuštěné silnice Pán zodpověděl mé modlitby mnohokrát. Jeho odpovědi nejsou vždy tak okamžité a jasné, ale to, že na mě pamatuje, je právě tak zřejmé dnes jako během oné noci, kdy jsem se cítil opuštěně. Kdykoli na mě dopadnou temné stíny života, vím, že On má vždy plán, jak zajistit, abych se dostal v bezpečí zpět domů.“

Jak řekl Deric, ne každá modlitba je zodpovězena tak rychle. Otec nás

ale opravdu zná a slyší prosby našeho srdce. Zázraky uskutečňuje postupně, modlitbu za modlitbou, pro jednoho po druhém.

Můžeme Mu důvěřovat, že nám pomůže – ne nutně tak, jak chceme, ale tak, jak nám to nejlépe pomůže v růstu. Podřídít svou vůli té Jeho může být těžké, ale je to nutné, máme-li se stát takovými, jako je On, a najít pokoj, který nám nabízí.

Pak můžeme dospět k tomu, co popsal C. S. Lewis: „Modlím se, protože nemohu jinak. Modlím se, protože tato potřeba ze mě prýští neustále, v bdění i ve spánku. ... Nezmění to Boha. Změní to mě.“³

V písmech je mnoho příběhů těch, kteří vložili důvěru v Pána a On jim pomohl a vysvobodil je. Vzpomeňte na mladého Davida, který díky spolehnutí se na Pána unikl jistě smrti z rukou mocného Goliáše. Pomyslete na Nefiho, kterého jeho prosby s vírou k Bohu vysvobodily od jeho bratrů, kteří mu usilovali o život. Vzpomeňte na mladého Josepha Smitha, který v modlitbě usiloval o Pánovu pomoc. Byl vysvobozen z moci temnoty a obdržel zázračnou odpověď. Každý z nich čelil skutečné a obtížné výzvě. Každý z nich jednal s vírou a vložil důvěru v Pána. Každý z nich získal Jeho pomoc. A Boží moc a láska se projevují v životě Jeho dětí i dnes.

Viděla jsem to nedávno v životě věrných Svatých v Zimbabwe a v Botswaně. Na postním a svědeckém shromáždění v jedné malé odbočce mě naplnila pokorou a inspirací svědectví mnohých členů – dětí, mládeže i dospělých. Každý z nich mocně vyjádřil svou víru v Pána Ježíše Krista. I když je obklopují problémy a těžkosti, každý den vkládají důvěru v Boha. Uznávají Jeho ruku ve svém životě a často to vyjadřují slovy: „Jsem Bohu velmi vděčný.“

Před několika lety byla jedna věrná rodina příkladem téže důvěry v Pána pro členy našeho sboru. Arn a Venita Gattrellovi žili šťastně, ale pak lékaři zjistili, že Arn má agresivní formu rakoviny. Prognóza byla zničující – zbývalo mu jen několik týdnů života. Rodina chtěla být naposledy spolu. A tak za nimi přijely děti, některé až zdaleka. Zbývalo jim jen 48 drahocenných hodin, kdy mohli být pospolu. Gattrellovi si pečlivě vybrali, co pro ně bylo nejdůležitější – rodinné fotografování, společná večere a zasedání v chrámu Salt Lake. Venita řekla: „Když jsme vyšli ze dveří chrámu, bylo to naposledy, kdy jsme byli v tomto životě pospolu.“

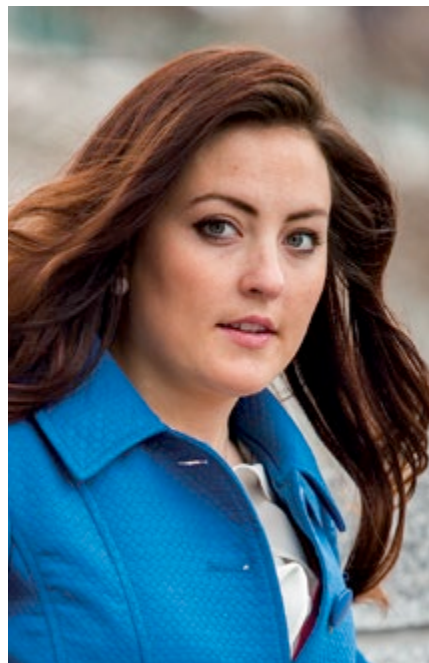
Odcházel ale s ujištěním, že na ně čeká o mnoho více než jen tento život. Díky posvátným chrámovým smlouvám mají naději v Boží sliby. Mohou být spolu navždy.

Následující dva měsíce byly naplněny nespočetnými požehnáními. Arnova i Venitina víra a důvěra v Pána se prohlubovaly, jak to vyjadřují Venitina slova: „Něco mě nadnášelo. Zjistila jsem, že můžete pocítovat pokoj i uprostřed neklidu. Věděla jsem, že Pán nad námi bdí. Když důvěrujete Pánu, můžete opravdu překonat všechny životní těžkosti.“

Jedna jejich dcera dodala: „Sledovali jsme rodiče a viděli jsme jejich příklad. Viděli jsme jejich víru a jak to

zvládají. Nikdy bych o tuto zkoušku nežádala, ale nikdy bych o ni nechtěla přijít. Obklopovala nás Boží láska.“

Arново úmrtí samozřejmě nebylo tím, v co Gattrellovi doufali. Ale jejich krize nebyla krizí víry. Evangelium Ježíše Krista není seznam úkolů, které je potřeba udělat; spíše žije v našem srdci. Evangelium „není zátěž; jsou to křídla“. ⁴ Nadnáší nás. Nadnášelo i Gattrellovy. Pocítovali pokoj uprostřed bouře. Drželi se pevně jeden druhého a chrámových smluv, které uzavřeli a dodržovali.

Prohloubili schopnost důvěřovat Pánu a byli posíleni ve víře v Ježíše Krista a v Jeho usmířující moc.

Ať už se na cestě uřednictví nacházíme kdekoli, ať mohou být naše starosti a těžkosti jakékoli, nejsme sami. Bůh na vás nezapomněl. I my, podobně jako Deric, Svátí v Africe a Gattrellovi, se můžeme ve chvíli nouze rozhodnout, že se s vírou natáhneme po Boží ruce. Můžeme čelit těžkostem s modlitbou a s důvěrou v Pána. A díky tomu se stáváme více takovými, jako je On.

Pán promlouvá ke každému z nás: „Nebojž se, ... jsem ... s tebou; nestraň se, nebo já jsem Bůh tvůj. Posilním tě, a pomáhati budu tobě, ... podpíratí tě budu pravíci spravedlnosti své.“ ⁵

Pokorně, avšak s jistotou vydávám svědectví, že Bůh, náš Otec, nás osobně zná a vztahuje k nám pomocnou ruku. Skrze Jeho Milovaného Syna, Ježíše Krista, můžeme překonat obtíže tohoto světa a v bezpečí se vrátit domů. Kéž máme víru Mu důvěřovat, o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Mojžíš 1:39.
2. 1. Nefi 1:20.
3. Slova postavy C. S. Lewise ve hře Williama Nicholsona, *Shadowlands* (1989), 103.
4. Harry Emerson Fosdick, *Twelve Tests of Character* (1923), 88.
5. Izaiáš 41:10.